

Arrest

nr. 167 663 van 15 mei 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE KAMERVOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 14 mei 2016 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve vereenvoudiging van 12 mei 2016 houdende enerzijds, een bevel om het grondgebied te verlaten (met vasthouding met het oog op verwijdering) en anderzijds, een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 mei 2016 om 17u.

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DENYS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Russische nationaliteit en Tsjetsjeense origine te zijn.

Op 21 januari 2004 vroeg de verzoekende partij de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 19 april 2004 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

De verzoekende partij verliet het Belgisch grondgebied en diende een asielaanvraag in, in Duitsland. Duitsland verzocht de Belgische autoriteiten om de verzoekende partij terug te nemen. Zij werd overgenomen door de Belgische autoriteiten. Op 2 september 2004 werd ten aanzien de verzoekende partij opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

Tegen de voormelde beslissing van 2 september 2004 diende de verzoekende partij een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 25 oktober 2004 nam de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

Tegen voormelde beslissing van 25 oktober 2004 diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad van State. Op 23 november 2007 verwierp de Raad van State het beroep bij arrest nr. 177.036.

Aan de verzoekende partij werd een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven.

Op 24 juni 2005 diende de verzoekende partij een derde asielaanvraag in.

Op 27 juni 2005 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing van weigering tot in overwegingname van een vluchtelingenverklaring.

De verzoekende partij diende vervolgens op 2 mei 2006 een vierde asielaanvraag in.

Op 3 mei 2006 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing van weigering tot in overwegingname van een vluchtelingenverklaring, alsook een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats. Tegen de voormelde beslissing van 3 mei 2006 houdende de weigering tot in overwegingname van een vluchtelingenverklaring, diende de verzoekende partij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad van State. Bij arrest nr. 158.600 van 10 mei 2006 van de Raad van State werd de vordering verworpen.

Tevens diende de verzoekende partij een beroep tot invrijheidstelling in bij de raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel. Bij beschikking van 16 mei 2005 handhaafde de raadkamer de vrijheidsberoving van de verzoekende partij.

Op 16 mei 2006 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 13 juni 2006 werd de verzoekende partij in vrijheid gesteld met een bevel om het grondgebied te verlaten.

De verzoekende partij verliet het Belgisch grondgebied en diende een asielaanvraag in te Oostenrijk. Op 18 oktober 2006 werd de verzoekende partij opnieuw overgedragen aan de Belgische overheid.

Op 7 november 2006 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken opnieuw een beslissing van weigering tot in overwegingname van een vluchtelingenverklaring.

De verzoekende partij diende op 20 december 2007 een zesde asielaanvraag in.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen nam op 29 april 2008 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing van 29 april 2008 diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 15.664 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 14 augustus 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een

beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Bij arrest nr. 21.853 van 23 januari 2009 werd het beroep van de verzoekende partij verworpen.

Intussen werd op 1 oktober 2008 een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker genomen ten aanzien van de verzoekende partij.

Op 8 april 2009 diende de verzoekende partij een zevende asielaanvraag in.

Op 27 april 2009 nam de verwerende partij een beslissing tot niet in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Op 30 april 2009 diende de verzoekende partij opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf in, ditmaal in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De voormelde aanvraag werd 14 juli 2011 ongegrond verklaard door de verwerende partij en werd de verzoekende partij bevolen het grondgebied te verlaten.

Op 19 mei 2009 werd de verzoekende partij veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Brugge tot 6 maanden gevangenisstraf wegens opzettelijke slagen en verwondingen.

Op 14 september 2010 werd de verzoekende partij veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Dendermonde tot 18 maanden gevangenisstraf wegens diefstal en bendevoering.

Op 28 september 2010 werd de verzoekende partij veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen tot 4 maanden gevangenisstraf.

In 2010 legde de verzoekende partij een verklaring van wettelijke samenwoning af met mevrouw I.M.M., eveneens van Russische nationaliteit en Tsjetsjeense origine en een erkend vluchteling is.

In 2010 werd het eerste kind van de verzoekende partij en mevrouw I.M.M. geboren.

Op 20 juli 2011 diende de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 30 november 2008 diende de verzoekende partij een achtste asielaanvraag in.

In 2011 werd het tweede kind van de verzoekende partij en mevrouw I.M.M. geboren.

Op 12 december 2011 nam de verwerende partij de beslissing tot weigering van in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Op 24 mei 2012 nam de verwerende partij de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 20 juli 2011, ongegrond wordt verklaard en tevens wordt de verzoekende partij bevolen het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissingen diende de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in. Bij arrest 147.054 van 4 juni 2015 verwierp de Raad dit beroep.

In 2012 werd het derde kind van de verzoekende partij en mevrouw I.M.M. geboren.

Op 26 juni 2012 diende de verzoekende partij een aanvraag in voor een toelating tot verblijf in toepassing van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Op 22 oktober 2012 nam de gemachtigde van de burgemeester van de stad Oudenaarde een beslissing tot niet-inoverwegingname van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15ter).

Op 12 oktober 2012 werd aan de verzoekende partij een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

In 2013 trad de verzoekende partij in het huwelijk met mevrouw I.M.M.

Tegen de twee voormelde beslissingen van 26 juni 2012 en 12 oktober 2012 diende de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Bij arrest nr. 163.473 van 4 maart 2016 werd dit beroep door de Raad verworpen.

Inmiddels op 3 december 2014 diende de verzoekende partij een negende asielaanvraag in.

Op 19 december 2014 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Op 19 januari 2015 nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker ten aanzien van de verzoekende partij.

Op 19 augustus 2015 diende de verzoekende partij nogmaals een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 24 november 2015 ongegrond verklaard. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

Op 24 november 2015 werd de verzoekende partij nogmaals bevolen het grondgebied te verlaten.

Op 12 mei 2016 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering ten aanzien van de verzoekende partij. Dit is de eerste bestreden beslissing.

Eveneens op 12 mei 2016 werd aan de verzoekende partij een inreisverbod van 3 jaar opgelegd. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. Voor wat betreft het inreisverbod

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt wat volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Uit voormelde bepaling volgt dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid uitsluitend voorbehouden is ten aanzien van verwijderingsmaatregelen waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. De beslissing houdende een inreisverbod is echter geen verwijderingsmaatregel.

In zoverre is de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gericht tegen het inreisverbod onontvankelijk.

2.2. De verwerende partij werpt een exceptie van onbevoegdheid op voor wat betreft de beslissing tot vasthouding.

Niettegenstaande de verwerende partij kan worden gevolgd waar ze stelt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over de wettigheid van de beslissing tot vasthouding, merkt de Raad op dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift uitdrukkelijk stelt dat ze de vasthouding niet aanvecht. Het betoog van de verwerende partij mist feitelijke grondslag.

2.3. De verwerende partij werpt een exceptie van niet ontvankelijkheid op bij gebrek aan het rechtens vereiste belang

De verwerende partij stelt dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° en 10° van de vreemdelingenwet. Zij meent ter zake over een gebonden bevoegdheid te beschikken.

De Raad stelt vast dat naar luid van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde een bevel mag of moet geven, “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in

een internationaal verdrag". Reeds op grond hiervan alleen, dient te worden vastgesteld dat de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde, alvorens het bevel te geven, zich dient te vergewissen van het feit dat er geen verdragsbepalingen zijn die de afgifte van een bevel verhinderen.

Er mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal fundamentele internationaal gevestigde grondrechten of verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna verkort het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het feit dat de verwerende partij in uitvoering van de Vreemdelingenwet in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM. Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen.

Nu de verzoekende partij in haar verzoekschrift de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM in het geval van een verwijdering naar Bulgarije kan niet zonder meer worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen belang heeft bij haar vordering temeer zij dreigt verwijderd te worden van het grondgebied met het oog op een overdracht aan Bulgarije en dient de exceptie van de verwerende partij te worden verworpen.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid".

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Een repatriëring is nakend. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij verwijst naar de motivering van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat een verwijdering naar Rusland niet in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM daar de verschillende verzoeken om internationale bescherming telkens werden afgewezen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen na een diepgaand onderzoek, waarbij werd vastgesteld dat zij niet voldeed aan de criteria vervat in de artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waaruit redelijkerwijze kan afgeleid worden dat de verzoekende partij geen risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Zij meent dat motief onvoldoende is daar dit onderzoek jaten geleden gebeurde. Zij verwijst naar de Zaak MD en MA t België van het EHRM van 19 januari 2016 en naar de zaak RK t Frankrijk van het EHRM van 9 juli 2015 waaruit zou blijken dat het terugsturen van Tsjetsjenen naar Rusland in strijd is met artikel 3 van het EVRM. Ze stipt aan dat ook Amnesty International aanmaant zeer voorzichtig te zijn met het terugsturen van mensen naar de Noordelijke Kaukasus. Ze is van oordeel dat er geen grondig onderzoek is geschied in het licht van artikel 3 van het EVRM en dit temeer de verwerende partij beweert dat zij bekend staat voor contacten met terroristische groeperingen in de Noordelijke Kaukasus.

Artikel 3 van het EVRM is identiek aan artikel 4 van het Handvest en bepaalt het volgende:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

In de bestreden beslissing motiveert de verwerende partij:

“Betrokkene heeft 9 asielaanvragen ingediend. Door het CGVS en de RVV werd vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat een vreemdeling niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die erop kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij meerdere asielaanvragen heeft ingediend waarbij de laatste asielaanvraag in december 2014 door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd beoordeeld.

De verzoekende partij kan prima facie gevolgd worden waar zij stelt dat het onderzoek van artikel 3 van het EVRM reeds van een tijd geleden dateert.

De verwerende partij lijkt zich hier ook wel van bewust nu zij stelt dat het administratief dossier geen stukken bevat die erop kunnen wijzen dat de veiligheidstoestand zou zijn gewijzigd.

De verzoekende partij verwijst onder meer naar de RK t Frankrijk van het EHRM van 9 juli 2015.

In deze zaak stelt het EHRM in haar overweging 33 verwijst het EHRM naar algemene rapporten van 2014 en 2015 waaruit blijkt dat de situatie in Noord-Kaukasus zeer instabiel blijft en dat er schending van de mensenrechten geschieden door de veiligheidsdiensten (*“33. Les données plus récentes disponibles confirment que la situation dans la région du Nord Caucase demeure très instable en raison des conflits persistants entre les forces gouvernementales et les membres de la lutte armée de résistance tchéchène. Dans un rapport intitulé United Kingdom : Foreign and Commonwealth Office, Human Rights and Democracy Report – Russia, publié le 15 mars 2015, le Foreign and Commonwealth Office britannique relève : “There were also reports of grave human rights violations committed by state security forces, including allegations of extrajudicial killings, torture and disappearances.” De même, le Département d’État américain, dans son United States Country Reports on Human Rights Practices – Russia, publié le 27 février 2014 note : “The government failed to take adequate steps to prosecute or punish most officials who committed abuses, resulting in a climate of impunity. Rule of law was particularly deficient in the North Caucasus, where conflict among government forces, insurgents, Islamist militants, and criminal forces led to numerous human rights abuses, including killings, torture, physical abuse, and politically motivated abductions. (...) Government forces engaged in the conflict in the North Caucasus reportedly tortured and otherwise mistreated civilians and participants in the conflict (see section 1.g.).”*

Het Hof stelt dat het bestaan van een risico op slechte behandeling moet onderzocht worden in het licht van de algemene situatie in het land van terugkeer en de omstandigheden eigen aan de situatie van de verzoekende partij. Wat de algemene situatie betreft in de regio Noord-Kaukasus, verwijst het Hof naar haar eerdere rechtspraak waarbij het vaststelde dat, hoewel ernstige mensenrechtenschendingen worden gerapporteerd in Tsjetsjenië, de situatie niet van die aard is dat elke terugkeer naar Rusland een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Doch aangezien internationale rapporten vermelden dat bepaalde categorieën personen een bijzonder risico lopen, is het Hof van mening dat de inschatting van het risico dat een persoon loopt moet gebeuren op individuele basis, met de bijzondere profielen in het achterhoofd.

Los van het feit dat de verwerende partij zich blijkbaar beperkt heeft tot de stukken van haar eigen administratief dossier om de veiligheidssituatie in de Noordelijke Kaukasus te beoordelen, blijkt dat er toch wel recentere rapporten zijn. Bovendien stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij er van verdacht wordt betrokken te zijn bij de ondersteuning van terroristische groeperingen in de Noordelijke Kaukasus. Dit is een nieuw gegeven. Gezien deze vaststellingen is de Raad van oordeel dat de verzoekende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat de verwerende partij had moeten nagaan of zij hierdoor in het bijzonder in het vizier komt van de Russische veiligheidsdiensten.

Aldus kan de Raad de verzoekende partij prima facie volgen waar zij stelt dat er geen grondig onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM heeft plaatsgevonden.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het middel in de aangegeven mate ernstig is.

Het enig middel is ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.(artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Ieder redelijk denkend mens ziet onmiddellijk in dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan, daar niet is aangetoond dat het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM niet op zorgvuldige wijze werd gevoerd.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan. Derhalve is de derde voorwaarde vervuld.

3.5. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat is voldaan aan alle cumulatieve voorwaarden zodat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing kan worden bevolen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 mei 2016 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend zestien door:

mevr. J. CAMU,

Kamervoorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

J. CAMU